

PERSBERICHT

Voorspellingsmodellen voor faillissementen: prestaties, afwijkingen en interne ratingsystemen

door J. Mitchell en P. Van Roy

NBB Working Paper No 123 - Research Series

Voorspellingsmodellen voor falingen worden gedefinieerd als modellen die een risico van wanbetaling of een kredietscore aan ondernemingen toekennen over een bepaalde periode. De ontwikkeling van het Basel II-kader voor de regelgeving inzake bankkapitaal heeft de particuliere verkoopfirma's ertoe aangezet dergelijke modellen aan de banken aan te bieden met het oog op het berekenen van hun reglementaire kapitaalvereisten. De door verkoopfirma's ontwikkelde voorspellingsmodellen voor faillissementen worden vaak door de banken gebruikt als kant-en-klaarproduct of, in sommige gevallen, als basis voor de ontwikkeling en benchmarking van hun interne ratingsystemen. Er is echter weinig bekend over de prestaties van de modellen van de verkoopfirma's.

Deze paper maakt een aantal vergelijkingen met betrekking tot de prestaties van de voorspellingsmodellen voor falingen voor kleine, particuliere ondernemingen. Hij maakt gebruik van vier modellen, waarvan twee worden aangeboden door particuliere verkoopfirma's, en raamt de kredietscores of risico's van wanbetaling voor een staal van 36.000 Belgische kleine en middelgrote ondernemingen over periodes van één en vijf jaar. Hij onderzoekt of bepaalde modellen er beter in slagen een onderscheid te maken tussen niet-solvabele en solvabele ondernemingen dan andere, evenals de mate waarin de verschillende voorspellingsmodellen voor falingen sterk uiteenlopende risicorankings voor dezelfde onderneming kunnen genereren, en het voordeel dat kan worden gehaald uit de combinatie van de voorspellingen van meerdere modellen. De paper analyseert tevens het ontwerp van de interne ratingsystemen van de banken door de prestaties van systemen met een verschillend aantal categorieën en een verschillende verdeling van de ontleners tussen de categorieën te vergelijken.

Uit de analyse blijkt dat de vier onderzochte modellen, ondanks verschillen in statistische methodologieën, input en insolventheidsdefinitie tussen de modellen, een vergelijkbaar vermogen vertonen om in gebreke blijvende partijen op te sporen, en dat de vier modellen goed presteren over de periode van één jaar. Toch zijn de relatief kleine verschillen in prestaties tussen de modellen niet te verwaarlozen. Een omschakeling van het minst performante naar het meest performante model zou een substantiële geldwinst voor een bank kunnen opleveren, evenals een combinatie van de output van meerdere modellen. De afwijkingen tussen de modellen met betrekking tot de ranking van de ondernemingen zijn eveneens aanzienlijk, hetgeen impliceert dat de keuze van een model door een bank een zeer grote weerslag kan hebben op haar beslissingen inzake de prijsstelling en initiëring van leningen. Tot slot blijkt het aantal categorieën belangrijker te zijn bij het ontwerpen van de interne ratingsystemen van de banken dan de verdeling van de firma's tussen de verschillende categorieën.